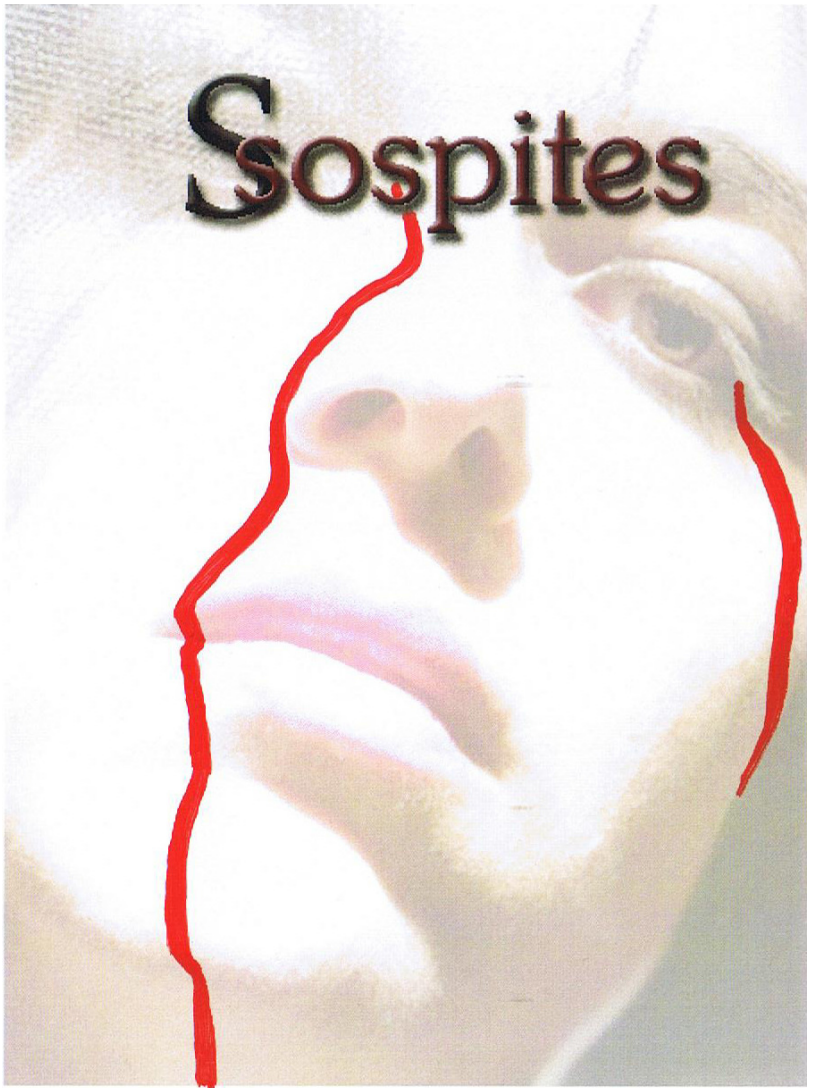

Sospites

Aquesta conversa banal m'està ofegant, no puc ni obrir la boca, no puc ni agafar aire, m'estic marejant, noto l'adrenalina pujar-me cervicals amunt i repartir-se per tot el meu cap, noto que les cames en fan figa, barbotojo qualsevol cosa i m'aixeco com puc, em dirigeixo a la meva cambra, necessito les meves gotes de flors de bach, les de les emergències.

Entro a l'habitació, fora no sento cap remor, només penso en la sort que tinc de no tenir canalla, no haguera pogut ignorar cap fill meu que m'hagués explicat una cosa així; porto deu anys maleint-me per no ser capaç d'engendrar una criatura i ara mateix me'n sento absolutament alleugerida.

Un mort, un cadàver, un ser humà que fa unes hores la campava per aquí i ara jau en unes golfes...qui és? Ningú ha mogut ni un múscul per anar-ho a veure, i no seré jo, la intrusa, la que ha trencat un parell de matrimonis pel cap baix, no de forma directa evidentment, bé només un, però que consti que sense ser-ne conscient. L'altre conseqüència del primer, la dona del meu home fugí amb el marit de la seva millor amiga, total dos matrimonis trencats.

I avui som tots aquí, celebrant els 50 anys d'una altra parella, tots. Quina necessitat hi havia de que jo vingués?, cap ni una, però ha insistit tant, que no compensava quedar-se a casa i rebre uns quants dies de males cares a canvi. Ara la cosa ha canviat, els sentiments, la gelosia, les comparacions deixaran de ser el tema de conversa del cap de setmana.

Què faig ara, pujo a les golfes? Telefono a la policia? Crido? Em poso a dormir? Em poso a llegir? Torno al menjador? Decideixo telefonar al Miquel, fa hores que ha sortit a fumar a fora i no ha tornat, de cop una idea em passa pel cap, com un llamp, com una puntallada al cor, i si el cos de les golfes és el Miquel?, no segur que no, els nens l'haurien reconegut i ho haguessin dit, o això espero. Marco el número, no em respon, salta el contestador: "Miquel, rei, hauries de venir, ha passat una cosa que m'agradaria explicar-te, estic força angoixada, vine ràpid si et plau", sé que és un missatge en va, no els escolta mai.

Torno a fer-me la fotografia del moment en què han baixat els nens, i mentalment repasso qui hi havia a la sala, ben mirat, qui no era a la sala.

Faltava el Miquel, la Mati, -ex del Miquel-, el Sergi i l'Albert que havien sortit a passejar, la Leonor, la Carme i la dona de l'Anton que havien anat al poble a comprar.

Probablement es tracta d'algú que no coneixem, algú que va pujar a les golfes a fer-hi alguna reparació o a passar-hi la nit, o el que fos, i que hi morí de causa natural, o segurament és algú relacionat amb l'Anton, al cap i a la fi la casa és de la seva família, però quan els nens han explicat el que havien vist, l'Anton no ha mogut ni un dit, ni ha parpellejat, curiós, no? Quin autocontrol, això només es pot fer si saps del cert el que et diran.

Potser simplement es tracta d'una broma dels infants? Què carai, és impossible que s'inventin res així, feien cara d'estar ben espantats! Potser algú els hi ha volgut fer una broma als nens, però s'ha de tenir molt mala sang per jugar així amb les emocions de la canalla.

Torno a ordenar-me les idees partint de la premissa que la quitxalla ha dit la veritat, poc costaria pujar a les golfes i comprovar-ho, però no vull fer-ho

sola i no sé en qui puc confiar, al cap i a la fi, si hi ha hagut un crim hi haurà com a mínim un culpable, i si ho ha fet una vegada podrà tornar-ho a fer. Inconscientment, mentre feia aquesta reflexió, he tancat la porta amb clau, començo a tenir por.

Sóc una adulta que m'acabo de tancar amb clau dins d'una cambra d'un casalot ple de gent, i ho he fet per temor, perquè uns nens i nenes m'han dit que a les golfes hi ha el cos d'una persona. Mirat així des de fora, la cosa sembla absolutament ridícula, però em sento fora de mi, morta de por i molt sola.

El Miquel no ha tornat, no ha dit res, trec el cap per la finestra, de lluny veig la canalla que juga, els compto: hi són tots, això ja em deixa més tranquil·la. Els meus pensaments retornen al Miquel, i encara que la idea em deixa petrificada, involuntàriament penso qui pot tenir algun motiu per fer mal al Miquel, i m'adono que no en sé res d'ell, que no m'ha explicat com són els seus amics, que no m'ha explicat quin tipus de relació té o ha tingut amb cadascun d'ells i d'elles, no sé en qui puc confiar i en qui no, no sé qui se l'estima ni qui el menyprea, no sé res, i això encara em fa sentir pitjor. Tinc clar que la

seva separació va causar un daltabaix emocional a la Mati, però també sé que va fer tots els possibles per recuperar-se'n ben aviat.

Reuneixo totes les forces que tinc i baixo a la sala, vull proposar de pujar a les golfes però en grup, per evitar malentesos.

Baixant les escales sento riallades de dona i de l'Anton, al capdavant tot deuen ser imaginacions meves, jo seria incapaç de riure. Entro a la sala, efectivament al sofà hi ha asseguts l'Anton, la seva dona i la Leonor i la Carme que ja han tornat de comprar al poble.

M'expliquen que reien de la sortida que han tingut els nens amb el cadàver de les golfes, jo no goso dir res, de cop tots em miren i em pregunten:

–I a tu què t'ha semblat?

–Jo, ves, jo...(agafo tot l'aire que puc) pujaria ara mateix a les golfes a veure què hi ha! –Ho he dit fluixet i ràpid però malgrat això, tothom ho ha entès perfectament.

-Jo de tu no ho faria -m'indica l'Anton- i si hi trobem un cadàver de veritat què farem!! Cap de setmana enlaire, celebració enlaire...ha, ha, ha.

-Sí, en això tens raó, però passar el cap de setmana pensant que hi ha un mort sobre els nostres caps... no sé, a mi em causa una angoixa bestial (No vull entrar en el joc de la discussió, si les meves sospites són certes l'Anton hi podria tenir alguna cosa a veure)-. Però podríem anar a veure què han vist els nens i així deixar-los més tranquils quan comprovem que eren imaginacions seves, no trobeu?

-Repeteixo, jo de tu no ho faria -em respon en to imperiós.

Decideixo no tornar al tema, i pregunto a les dones si ho han pogut comprar tot al poble, a una d'elles se li escapa que ja ho tenien tot comprat i que de fet només havien anat a fer un encàrrec, les altres dues la fulminen amb la mirada.

Els pregunto si saben on és el Miquel, fa hores que no en sé res, es miren entre ells abans de contestar i sembla que deleguin en l'Anton la resposta. Em diuen que no pateixi que el més

probable és que sigui amb la Mati, solucionant algun tema. Una esgarripança em recorre l'espina.

Pregunto pel Sergi i l'Albert, i em diuen que són fora llegint, per tant només falten el Miquel i la Mati, més els quatre que érem abans quan ens han donat la notícia de les golfes, que deuen ser a l'habitació, espero que igual d'espantats que jo.

Decideixo pujar a les habitacions i trucar a l'habitació de l'Albert i la Mati, per confirmar que la Mati és amb el Miquel, truco suaument i la porta s'obre amb la mateixa suavitat, l'Albert m'agafa el braç i em fa seure al llit, tanca la porta. La Mati no és a la cambra. Em pregunta què en penso, el noto excessivament nerviós, em confessa que està patint per la Mati, que li fa por que sigui ella la que està estirada a les golfes, jo em poso una cuirassa i li dic que segur que no, que si és veritat que hi ha algú a les golfes, segur que no té res a veure amb nosaltres, no dic res de la meua por de que el cadàver sigui del Miquel, de que la Mati hi tingui alguna cosa a veure, de que l'Anton en sàpiga alguna cosa, no fos cas. Em diu que ha trucat un munt de vegades a la Mati i no li ha respost, estem igual li contesto jo. Ens

agafem les mans prement fort, i decidim baixar i donar un tomb a veure si els veiem.

No passem per la sala, sortim a fora directament, els cotxes hi són tots, ni un més ni un menys, per tant, si algú ha marxat ho ha fet a peu o l'han portat en cotxe, penso en l'encàrrec fet al poble per la dona de l'Anton i companyia.

Fem un tomb pels volts de la casa, observem els nens jugant a fet i amagar, no veiem cap adult, ens allunyem en direcció al riu, res de res, ens endinsem al bosc. Aprofitem la soledat del bosc per trucar cadascú a la seva parella, resultat infructuós. De sobte un aire fresc ens empeny per l'esquena, m'agafo espantada al braç de l'Albert, cosa impensable fa un parell d'hores.

–Què ha estat això? –pregunto.

–Ni idea. Valdrà més que tornem a la casa, no les tinc totes, i està clar que aquí no hi són ni l'un ni l'altre.

Ens mirem, i anem directes a la casa.

Entrem a la sala, i tothom calla de cop, com si estiguessin parlant de nosaltres, tothom desvia la mirada, estaven parlant de nosaltres. Preguntem per si hi ha cap novetat, ningú respon, preguntem per la Mati i el Miquel i tot són respostes que fugen d'estudi.

Jo no puc més, pujo a l'habitació per si és allà, no hi ha ningú, començo a tenir taquicàrdia,estic molt nerviosa, truquen a la porta és l'Anton, la tanca darrera seu, tremolo de cap a peus, s'asseu al llit i em pregunta què em passa, li responc que pateixo pel Miquel, em diu que no pateixi que ha marxat amb la Mati, a arranjar temes pendents, li pregunto quins temes:

-Dona, ja saps, tants anys de convivència deuen donar molts temes per arreglar.

-I on han anat, els cotxes són aquí.

-Deuen haver marxat a peu.

-I si és el cos que hi ha a les golfes?

-Però que t'ho has empassat?, no veus que són bromes de la canalla?-. Es posa a riure.

A mi les seves riallades em produeixen punxades a les temples, faig cara de pocs amics, i el convido a sortir de l'habitació obrint-li la porta, i surt sense mirar-me a la cara.

Escolto les petjades d'algú pujant les escales, el cor em fa un bot, per sort és l'Albert, li demano que m'acompanyi a dalt i sentim que la porta principal s'obre i entra algú, en el mateix moment que nosaltres obrim la porteta de les golfes....